

Arrest

nr. 203 906 van 17 mei 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-C. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 6 maart 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M.-C. WARLOP en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Eerste verzoeker kwam op 1 augustus 2015 toe op Belgisch grondgebied en diende op 4 augustus 2015 een asielaanvraag in.

1.2. Tweede verzoeker kwam op 25 augustus 2015 toe op Belgisch grondgebied en diende op 28 augustus 2015 een asielaanvraag in.

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 31 januari 2017 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers werden hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen, waarvan de motieven luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een soennitische Irakees te zijn van Arabische origine, geboren op 25 oktober 1995 te Bagdad. U woonde met uw vader N.(...) S.(...) H.(...), uw moeder I.(...) A.(...) A.(...) S.(...), uw twee broers, A.(...) (O.V. (...)) en N.(...) (O.V. X) en uw zus N.(...) te Karrada. Uw zus huwde met S.(...) H.(...) en verhuisde naar al Zafaraniya. In 2010 werden jullie ontheemd en verhuisden jullie naar al Dora. Uw vader werd in het kader van deze ontheemding gearresteerd van 1 december 2014 tot 27 januari 2015. U liep school tot het derde jaar lager middelbaar onderwijs maar diende te stoppen omwille van de problemen van uw broer N.(...). U werkte verder als decorateur van woningen en sprong af en toe bij in de caf taria van uw broers.

In 2011 leerde u het sjiiitische meisje R.(...) a.(...) S.(...) kennen. Zij woonde vlakbij de caf taria en passeerde daar dagdagelijks op weg naar school. U sprak haar op een dag aan, vroeg haar telefoonnummer en na enkele maanden begonnen jullie een relatie. Jullie belden elkaar bijna dagelijks en ontmoetten elkaar voor en na de schooluren. Af en toe spijbelden jullie en bleven jullie de hele ochtend in de gesloten caf taria. In februari 2012 vroeg u voor het eerst haar hand aan haar familie. Haar vader, A.(...) a.(...) S.(...), een commandant binnen de sjiiitische militie Asaeb Ahl al Haq (AAH) en ging niet akkoord met een soennitische echtgenoot voor zijn dochter. Over een periode van twee maanden vroeg u driemaal haar hand, zonder succes. Eind maart 2012 kwamen jullie te weten dat R.(...) met haar neef zou moeten trouwen en besloten jullie samen te vluchten. Terwijl u R.(...) stond op te wachten in de straat werd zij echter betrappt door haar vader. Hij werd kwaad en zei u via de telefoon dat hij uw leven zou vernietigen. Sindsdien heeft u R.(...) nooit meer gezien of gehoord.

U werd een week later gearresteerd in de caf taria door een militaire patrouille en naar de afdeling voor Criminaliteitsbestrijding gebracht. U werd gedwongen een valse verklaring te ondertekenen waarin werd gesteld dat u een kilogram goud had gestolen van A.(...). U n werd overgebracht naar de jeugdgevangenis van Tobchi. Er werd bovendien een vermeende medeplichtige voorgedragen die tegen u getuigde. U werd driemaal voor de rechter geleid. Echter, vermits uw vingerafdrukken niet werden gevonden op de crimescene en A.(...) en zijn dochter nooit opdaagden tijdens de zittingen, werd u na een jaar vrijgelaten. Uw stamhoofd had gedurende deze periode verschillende malen contact met A. in de hoop de kwestie onderling te regelen. A.(...) wilde hier echter niet op ingaan.

U ontvluchtte Irak echter pas in 2015 omwille van de problemen van uw broer N.(...). U verklaarde dat N.(...) als soldaat (jundi) werkte voor het Iraakse leger. N.(...) kwam in 2015 toevallig opnieuw in contact met een oude vriend, A.(...). Na enige tijd, in april 2015, stelde A.(...) verschillende malen voor om samen te werken en beloofde N.(...) hierbij veel geld. Het enige wat N.(...) zou moeten doen, was een persoon enkele uren de kazerne binnenloodsen. N.(...) vroeg bedenktijd en ging naar zijn overste. Op 6 april 2015 werd de auto van N.(...) klemgereden waarna hij tegen de middenberm botste. De onbekenden begonnen te schieten waarop N.(...) naar een tijdelijk checkpoint rende. Hij lichtte zijn overste in maar die kon niets voor hem doen. U besloot samen met uw broers te vluchten. Uw ouders verhuisden naar de wijk Kamsara in al Dora.

U vertrok op 20 april 2015 samen met uw broers M.(...) en A.(...) op legale wijze uit Irak. U reisde met de bus naar Turkije, en ging vervolgens via Griekenland en de Balkanroute naar België. U kwam op 1 augustus 2015 aan en diende op 4 augustus uw asielaanvraag in. Uw neef O.(...) R.(...) A.(...) a.(...)/ B.(...) (OV (...)) verblijft eveneens in België.

Op 16 juni 2015 vielen onbekende mannen binnen in het nieuwe huis van uw ouders. Zij vroegen naar N.(...) en de andere zonen, sloegen uw ouders met wapens en gooiden uw vader van het balkon. Hoogstwaarschijnlijk betrof het dezelfde groepering die uw broer beschoot. Uw ouders verhuisden bijgevolg opnieuw, ditmaal naar al Bustan wijk in al Dora.

Eens in België kwamen de problemen met de familie a.(...) S.(...) opnieuw naar boven. In maart 2016 werd u plots gecontacteerd door een vriendin van R.(...), T.(...). Zij wist u te vertellen dat R.(...) en haar gezin in Kirkuk woonden, dat zij getrouwd was met haar neef en dat zij van hem was weggelopen. Haar familie veronderstelde dat zij bij u was. Op 7 juli 2016 kwam het Koerdisch regiment (fauj) u daarom zoeken in uw huis. Uw vader werd meegenomen voor verdere ondervraging. Hij werd bevraagd naar uw locatie en uw betrokkenheid bij een ontvoering. Uw moeder ging diezelfde dag naar het hoofdkwartier van het regiment in de hoop meer informatie over haar man te verkrijgen. Hoewel zij niet werd binnen gelaten, vroeg een onbekende man haar aan de poorten van de kazerne wat het probleem was. Hij beloofde te proberen helpen en stuurde diezelfde avond een foto door van een arrestatiebevel op uw naam op grond van ontvoering. De man vroeg uw moeder hem nooit meer te contacteren. Uw vader werd op 28 juli 2016 vrijgelaten. Wanneer uw ouders naar huis terugkeerden, ontdekten zij de woorden 'Matloub' ('Word gezocht voor bloed') op de deur. Uw zus, die op dat moment thuis was, had dit gebeuren kunnen filmen.

Sindsdien wonen uw ouders niet meer thuis. Zij pendelen tussen het huis van uw oom in Kamsara en dat van uw zus in al Zafaraniya. U kunt niet meer terug naar Irak gezien u door de familie van R.(....) gezocht wordt voor erewraak.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende originele documenten voor: identiteitskaart (d.d. 03/09/2012), nationaliteitsbewijs (d.d. 25/09/2007) en kieskaart. Verder legde u de kopieën voor van uw voedselrantsoenkaart, foto's van de verwondingen van uw vader, foto's van de beschadigde auto van N.(...), medische documenten van uw vader, juridische documenten in verband met de ontheemding, een bewijs van detentie van uw vader in verband met de ontheemding, een printscreen van het gesprek tussen u en T.(...) (d.d. 26 maart 2016), een dagvaarding op uw naam, beelden van een beveiligingscamera en foto's van een huis waarop "matloub" werd geschreven.

B. Motivering

Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Ten eerste werd gedurende uw relaas duidelijk dat u in 2010 ontheemd werd uit uw woning in de sjiitische wijk al Karrada. Dient hierbij echter opgemerkt te worden dat dit geen directe vluchtaanleiding voor u vormde. Bovendien zouden jullie na jullie verhuis naar het soennitische al Dora dienaangaande geen problemen meer gekend hebben. Men kan hieruit concluderen dat er in casu geen actuele vrees voor vervolging zoals beschreven in de Vluchtelingenconventie bestaat omwille van de ontheemding van 2010. Dat uw vader in het kader van de rechtszaak gearresteerd werd, vormde voor u evenmin een aanleiding om het land of uw woning in al Dora te verlaten. Hoewel de ontheemding niet wordt betwist door het CGVS, kan hieruit niet worden afgeleid dat u of uw familie omwille van de ontheemding in 2010 actueel nog enige problemen zouden kennen. De documenten ter staving van de ontheemding (i.c. juridische documenten ivm de ontheemding en het bewijs van detentie van uw vader) bevestigen uw verklaringen, echter, zij wijzen geenszins op een actuele vrees voor vervolging in uw hoofde.

Ten tweede bleek uit uw verklaringen dat u uw land van herkomst ontvluchtte omwille van de problemen die uw broer N.(...) kende tijdens zijn legerdienst. Dient vooreerst te worden vermeld dat N.(...) volgens uw verklaringen als soldaat (jundi) een computerjob had en op een gewone kazerne werkte (CGVS 2, p. 6-7). Volgens N.(...) zelf was hij daarentegen korporaal (naeb A.(...)) en werkte hij op de luchthaven als erewacht (CGVS N.(...), p. 8). Dit terzijde, dat N.(...) bedreigd werd na het weigeren van een opdracht van een terroristische groepering, wordt niet betwist. Echter, u kon niet aannemelijk maken dat ook u, als gevolg van de problemen van uw broer, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou kennen. U kon immers niet geloofwaardig maken dat de terroristische groepering die uw broer viseerde in juni 2015 bij uw ouders zou zijn binnen gevallen in hun zoektocht naar N.(...), en bij uitbreiding de andere zonen van de familie, i.c. u en uw broer A..

Vooreerst kon u dit op geen enkele manier staven aan de hand van concrete aanwijzingen. Uw verklaringen aangaande de inval blijven dan ook blote beweringen uwentwege. Daarenboven kan uit niets worden afgeleid dat de onbekende mannen effectief tot dezelfde groep behoorden als diegene die uw broer had bedreigd. De enige reden waarom u hiervan uitgaat, is omdat zij de naam van uw broer vernoemden. Zij zouden echter evenzeer naar de andere kinderen gevraagd hebben (CGVS 2, p. 25). Gezien uw verder vage verklaringen aangaande dit incident kon u uw vermoedens niet hardmaken. Zo weet u niet hoe de onbekenden uw ouders zouden gevonden hebben, waarom zij precies op dat moment binnenvielen of over welke groepering het precies zou gaan (CGVS 2, p. 25). Hoewel uw broers beiden de Islamitische Staat (IS) noemden als vermoedelijke bedreigers (CGVS N.(...), p. 12 en CGVS A. 1, p. 34 en 37), konden zij evenmin duidelijkheid scheppen over de inval. N.(...) had geen idee wie de gewapende mannen waren en kon enkel vermoeden dat zij u en uw broers zochten omwille van dezelfde reden als waarom zij hem beschoten hadden. Hij had het verder over drie à vier personen die met drie à vier auto's reden (CGVS N.(...), p. 16-17). A. wist dan weer te vertellen dat de vier mannen met twee of drie auto's reden en dat zij een zwarte T-shirt en een militaire broek aanhadden, een uniform dat volgens hem typisch is voor IS (CGVS A. 1, p. 37). Ook wat betreft de verwondingen van uw vader ten gevolge van de val van het balkon bleef A. vaag. Zo vertelde hij dat uw vader platinum in zijn hand kreeg en dat hij een wonde op zijn oog en mond had, hetgeen A. had kunnen afleiden uit de foto's (CGVS A. 1, p. 38). Verder had uw vader verwondingen aan zijn gezicht, arm, benen en iets aan zijn borst. A. wist niet hoelang uw vader in het ziekenhuis verbleef of wanneer hij uiteindelijk bij uw zus in al Zafaraniya ging onderduiken (CGVS A. 1, p. 38). Dat A. slechts op dermate oppervlakkige wijze kon vertellen over de verwondingen die jullie vader opliep, is niet aannemelijk. In het geval van een waarachtig verhaal kan immers verwacht worden dat hij de nodige interesse aan de dag zou leggen om na te gaan welke verwondingen uw vader precies zou hebben opgelopen.

U heeft verder geen idee of de gewapende groepering jullie na dit incident nog zou gezocht hebben. Hiernaar geïnformeerd, antwoordde u enkel dat uw ouders naar een geïsoleerde plaats verhuisden (CGVS 2, p. 25). Ook A. kon niet zeggen of jullie nog gezocht worden (CGVS A. 1, p. 40). Hij gaf aan dat jullie geen contact meer hebben met de burens en uit schrik nooit naar de burens gegaan zijn om dit te vragen. Hem erop gewezen dat jullie de burens ook hadden kunnen bellen, antwoordde hij enkel dat jullie ook telefonisch nooit zouden gaan informeren of jullie nog gezocht worden in de buurt (CGVS A. 2, p. 13). Dat er geen enkele moeite werd ondernomen om na te gaan of jullie nog gezocht werden, ondermijnt de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van jullie vrees ten zeerste. Tot slot kan hierbij opgemerkt worden dat uw ouders, voor zover u weet, na dit incident nooit meer iets vernamen van IS of A.(...). Nochtans verhuisden uw ouders slechts naar een ander gedeelte van de wijk al Dora. Indien IS hen éénmaal kon vinden, zouden zij hen logischerwijs gemakkelijk een tweede keer moeten hebben kunnen vinden. Dat uw ouders overigens het risico namen in de wijk te blijven, doet de twijfels aangaande uw oprechtheid verder rijzen.

Afgezien van de oppervlakkige verklaringen, lijkt het hoe dan ook zeer onwaarschijnlijk dat IS tot dergelijke publieke acties zou overgaan. Zo legde A. uit dat IS veel slapende cellen heeft in Bagdad, bijgevolg machtig is en jullie ouders op die manier kon vinden (CGVS A. 1, p. 37-38). Echter, dat slapende IS-cellen zich op dergelijke manier kenbaar zouden maken om één persoon, uw broer, te straffen, is niet aannemelijk. De eigenste definitie van slapende cellen is namelijk dat zij in de onopvallendheid leven en in het uiterste geheim werken. De kans dat zij met drie à vier herkenbare auto's door de straten zouden rijden, vervolgens een woning zouden binnenvallen, de schreeuwende man des huizes van het balkon zouden gooien voor de ogen van meerdere burens (CGVS A. 2, p. 13), is dan ook niet geloofwaardig. Al Dora, de wijk waar het incident plaatsvond, is daarenboven een soennitische wijk, omringt door sjiitische checkpoints. Dat zij hun anonimiteit dusdanig op het spel zouden zetten, wordt zo des te onwaarschijnlijker.

Dat uw ouders geen aangifte gedaan zouden hebben, is eveneens opmerkelijk. U legde uit dat uw ouders na het incident onmiddellijk verhuisden naar een geïsoleerde plek (CGVS 2, p. 25). A. motiveerde vervolgens het nalaten aangifte te doen door het feit dat de onbekenden met uniformen binnenvielen en aldus waarschijnlijk bij de regering werkten (CGVS A. 1, p. 40). Dat A. enerzijds beweerde dat de uniformen typisch voor IS zijn en anderzijds door regeringslui worden gedragen, doet uiteraard afbreuk aan de waarachtigheid van zijn verklaringen. Andermaal gepeild waarom uw ouders niet naar de politie gingen, gaf A. enkel aan dat zijn ouders niet wisten tegen wie zij aangifte dienden te doen. Erop gewezen dat zij dit tegen A.(...) konden doen, verduidelijkte A. dat jullie niet weten waar hij woont of wat zijn volledige naam is. Echter, vooreerst had A. tijdens zijn eerste gehoor nochtans aangegeven wel te weten waar A.(...) woonde (CGVS A. 1, p. 37). Bovendien gaf A. aan dat N.(...) A.(...)'s volledige naam wel kende (CGVS A. 2, p. 13). Uw ouders konden aldus perfect de volledige naam van A.(...) en eventueel zelfs zijn adres via N.(...) te weten komen en alsnog aangifte doen. Dat zij hebben nagelaten dit te doen, is op zijn minst vreemd.

Uit bovenstaande kan worden afgeleid dat u noch A.(...) het CGVS wist te overtuigen van de waarachtigheid van de inval van IS. Uit niets blijkt aldus dat u een gegronde vrees zou kennen voor IS of enig andere terroristische groepering.

De voorgelegde documenten (i.c. foto's van de beschadigde auto van N.(...) en verwondingen van uw vader, medische documenten van uw vader) konden bovenstaande bedenkingen niet verhelpen. Zo tonen de foto's van de auto enkel aan dat hij beschadigd raakte, maar spreken zij zich niet uit over de omstandigheden van de beschadigingen of de gevolgen die hieraan verbonden zouden geweest zijn. Bovendien wijst niets erop dat dit effectief de auto is waarmee N.(...) werd klemgereden. De foto's van uw vader beelden enkel een man af met een in verband gewikkelde arm en hand en een blauw oog. Wie deze persoon is, en wanneer en onder welke omstandigheden deze persoon zijn verwondingen opgelopen heeft, vallen hieruit niet af te leiden. Ook de medische rapporten verwijzen geenszins naar de oorzaken van de verwondingen. Het eerste medische document blijkt namelijk een betalingsbewijs van medische kosten te zijn. Uit het tweede viel na vertaling enkel af te leiden dat er een breuk aan de linkerarm vastgesteld werd en dat een operatie zou volgen.

Ten derde stelde u verward te zijn in een stammenconflict omwille van uw relatie met het sjiitische meisje R.(...). Echter, ook dit feit kon u niet aannemelijk maken.

Immers, vooreerst bleek uw kennis over het meisje en haar vader, een vermeend militielid, erg beperkt. Gevraagd naar haar karakter, hield u het bij oppervlakkige verklaringen. U noemde R.(...) braaf en lief, ze was niet zo slank en niet klein, ze had lang haar en een licht witte huid (CGVS 2, p. 8). Verder wist u slechts weinig over haar familie. Behalve dat haar vader, A.(...), een belangrijke commandant zou zijn van AAH, kon u over hem niet uitweiden. U zou ook slechts de naam van één van haar drie broers kennen (CGVS 2, p. 14). U legde uit dat er niet over haar familie werd gepraat.

U kon het CGVS er bovendien niet van overtuigen dat R.(...)'s vader een bekende commandant bij één van de sjiitische milities zou zijn. Hoewel u beweerde uit zijn uniform te kunnen afleiden dat hij een belangrijk sjiitisch militielid was, bleek u hierin in het verleden weinig interesse getoond te hebben. Zo verklaarde u dat er niet gesproken werd over de strekking van R.(...) en familie, noch over de functie van haar vader. Gepeild naar hoe u reageerde toen u ontdekte dat hij een militielid was, stelde u dat het u niet kon schelen wat de familie van R.(...) deed (CGVS 2, p. 9). Gezien de vijandige positie van de sjiitische milities ten aanzien van soennieten is dit minstens merkwaardig. Zeker gezien jullie in 2010 zelf omwille van sektarische redenen uit jullie woning werden gezet. Bovendien zou R.(...) zelf nooit vermeld hebben dat haar vader een sjiitisch militielid is (CGVS 2, p. 11). Gepolst of zij dan niet beseftte dat uw soennisme een probleem zou kunnen vormen voor haar vader, getuigde u dat zij hierover nooit iets gezegd had. Zij zou u daarentegen aangespoord hebben om haar hand te komen vragen. U wist evenmin of R.(...) haar vader ooit had horen praten over soennieten (CGVS 2, p. 12). Een laatste keer gepolst of jullie werkelijk nooit gepraat hebben over de positie van sjiieten, milities en de houding van haar vader ten aanzien van soennieten, beweerde u ditmaal hier soms wel naar gevraagd te hebben, maar dat R.(...) niet wilde antwoorden. Zo zou u gevraagd hebben wat zijn functie en rang was. Het is echter opmerkelijk dat u precies die vragen zou gesteld hebben die u eerder door de Protection Officer (PO) werden gesteld (CGVS 2, p. 13-14). Wat er ook van zij, dat R.(...) het risico van een relatie met een soenniet niet ingezien zou hebben, is weinig waarschijnlijk. U verklaarde immers dat de relatie tussen R.(...) en haar vader en broers niet goed was omdat zij zeer streng waren. A.(...) is heel religieus, verplichtte R.(...) een hijab te dragen en verbood haar alleen de straat op te komen. R.(...) vreesde zelfs dat haar familie haar zou ombrengen indien zij jullie relatie zouden ontdekken (CGVS 2, p. 11). Dat zij enerzijds haar streng religieuze vader vreest, maar anderzijds de carrière van haar vader niet zou vermeld hebben of niet zou hebben stilgestaan bij de mogelijke gevolgen voor haarzelf en u omwille van jullie relatie, is weinig waarschijnlijk.

Daarenboven bleek u tijdens het eerste gehoor geen idee te hebben tot welke militie A.(...) behoorde. U had hem enkel in een uniform zien rondlopen en wist zo dat hij tot één van de milities van al Hashd al Shaabi behoorde (CGVS 1, p. 10). Tijdens het tweede gehoor bleek u plots wel te weten dat hij tot de sjiitische militie Asaeb Ahl al Haq (AAH) behoorde. U zou dit te weten gekomen zijn nadat u het na het eerste gehoor aan uw broer A. had gevraagd. Gepeild waarom jullie het daar nooit eerder over gehad hebben, stelde u niet te weten dat u daarover door het CGVS gevraagd zou worden (CGVS 2, p. 13). Dit is uiteraard een erg bedenkelijke verklaring. Dat u zelf niet zou weten tot welke militie de man die u een jaar achter de tralies kreeg en u vervolgens vier jaar later zoekt voor erewraak behoort, is weinig aannemelijk. Dat u hiernaar nooit geïnformeerd zou hebben en dit pas zou gedaan hebben nadat u dit werd gevraagd op het Commissariaat-generaal, is dan ook niet geloofwaardig. Dient daarbij opgemerkt te worden dat A. tijdens zijn eerste gehoor evenmin bleek te weten tot welke militie A. behoorde (CGVS A. 1, p. 8) maar AAH plots wel wist te vernoemen tijdens zijn tweede gehoor (CGVS A. 2, p. 8). Zo verklaarde hij: 'ik zou het niet weten aangezien wij veel milities hebben. Maar mijn broer zei dat hij altijd een uniform aan had' (CGVS A. 1, p. 8). Dat hij u na uw eerste gehoor ingelicht zou hebben, is derhalve andermaal niet aannemelijk. Hij wist daarentegen wel te zeggen dat u zeker zou weten wat de functie en rang van A.(...) zou zijn (CGVS A. 2, p. 8), hetgeen opnieuw niet correct bleek.

Ter verklaring van uw beperkte kennis over R.(...)'s familie legde u uit dat jullie elkaar nooit lang zagen en daarom enkel praatten over hoe het met jullie ging en wat jullie gedaan hadden (CGVS 2, p. 9). Nochtans meende u later wel dat jullie bijna dagelijks met elkaar belden en soms spijbelden om vier uur lang met elkaar te kunnen spenderen (CGVS 2, p. 12). Men kan dan ook verwachten dat u een iets diepgaandere kennis van uw vriendin en haar familie zou hebben dan hetgeen blijkt uit uw verklaringen. Vervolgens bleken uw verklaringen op verschillende vlakken niet overeen te stemmen met die van uw broer A.. Volgens uw verklaringen heeft u in januari en februari 2012 driemaal de hand van R.(...) gevraagd (CGVS 2, p. 10). A., daarentegen, getuigde dat de drie verzoeken in maart en april 2012 plaatsvonden (CGVS A. 2, p. 7). Verder verklaarde uw broer dat hij bij elk huwelijksaanzoek aanwezig was (CGVS A. 2, p. 14), terwijl u dan weer verklaarde dat A. nooit contact heeft gehad met de familie van R.(...) (CGVS 2, p. 5). Vervolgens gaf u aan dat uw broers pas wisten van uw liefdesrelatie sinds uw arrestatie in april 2012 (CGVS 2, p. 12), terwijl A. beweerde dat hij op de hoogte was vanaf het eerste verzoek om haar hand (CGVS A. 2, p. 5). Dient daarenboven opgemerkt te worden dat u tijdens uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aangaf dat R.(...) tijdens haar ontsnapping betrappt werd door haar broers (zie gehoorverslag CGVS, vraag 2) terwijl u op het CGVS telkens aangaf dat het om haar vader ging. Voorts beweerde u dat u gevangen zat in de jeugdgevangenis van Tobchi (CGVS 2, p. 7), terwijl uw broer in het eerste gehoor stelde dat u in een jeugdgevangenis ergens tussen Kirkuk en Dohuk zat (CGVS A. 1, p. 8). Volgens u werd de valse getuige na een maand vrijgelaten (CGVS 2, p. 19), volgens A. na een week (CGVS A. 1, p. 8). A. wist bovendien te vertellen dat u na uw vrijlating in contact bleef met de vriendin van R.(...) zodat u wist hoe het met haar ging (CGVS A. 2, p. 9). U daarentegen beweerde nooit contact gehad te hebben met R.(...) of haar vriendinnen sinds de arrestatie in 2012, en dit

tot haar verdwijning in juli 2016 (CGVS 2, p. 20-21). U vermeldde tot slot pas te weten dat R.(...) in Kirkuk verbleef sinds het telefoontje van T.(...) in juli 2016 (CGVS 2, p. 20). Uw broer gaf aan dat jullie dit 'een tijdje na uw vrijlating' te weten kwamen (CGVS A. 2, p. 9). Deze discrepanties doen uiteraard verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Voorts kunnen nog enkele eigenaardigheden in uw verklaringen worden opgemerkt. Vooreerst lijkt het vreemd dat de vader van R.(...), een zogenaamd belangrijke commandant van de militie AAH, tot tweemaal toe de hulp inriep van de autoriteiten. Zo zou hij een valse aangifte wegens diefstal ingediend hebben zodoende u via een voorhechtenis te kunnen straffen. Hij zou zelfs voor een valse getuige gezorgd hebben die een maand gevangen genomen werd. Dit lijkt een nogal complexe onderneming. Vier jaar later zou A.(...) vervolgens vanuit Kirkuk een officiële aangifte wegens ontvoering ingediend hebben. Dat A.(...) steeds de hulp van de autoriteiten zou inroepen in plaats van zijn stam of zijn militie, is niet logisch. Het betrof namelijk een eerkwestie, hetgeen niet via de autoriteiten kan geregeld worden. Uw verklaring luidde dat een gevangenisstraf erg genoeg zal geweest zijn. Echter, dat een belangrijk lid van AAH de macht van zijn militie nooit gebruikt zou hebben om u te straffen, is weinig geloofwaardig. Waarom hij u dan vanaf 28 juli 2016 plots wel eigenhandig (via de stam) wilde straffen, is evenmin duidelijk (CGVS 2, p. 22).

U kon voorts de naam van uw stamhoofd niet benoemen. Nochtans beweerde u dat uw vader en het stamhoofd er in 2012 voor probeerden te zorgen dat u werd vrijgelaten en ervoor ijverden dat u alsnog met R.(...) zou mogen huwen. Bovendien flakkerde het stammenprobleem in 2016 opnieuw op. Dat u desondanks niet weet hoe het betreffende stamhoofd heet, is andermaal merkwaardig.

Bovenstaande elementen, i.c. uw gebrek aan kennis over A.(...), de tegenstrijdigheden met uw broer A. en de verdere bedenkingen aangaande uw relaas, leiden ertoe dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat u gezocht zou worden door de familie van R.(...) voor eerwraak.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw problemen met de stam a.(...) S.(...) (i.c. een printscreen van het gesprek met T.(...), een arrestatiebevel, beelden van de beveiligingscamera en foto's van het huis en het opschrift 'word gezocht') konden bovenstaande beoordeling niet weerleggen. Vooreerst dient benadrukt te worden dat documenten slechts enige bewijswaarde kunnen worden toegekend in het kader van een geloofwaardig relaas, dit is in casu niet het geval. Het voorgelegde gesprek tussen u en T.(...) kan daarenboven op eenvoudige wijze geënceneerd worden, waardoor de bewijswaarde verder daalt. Voorts blijkt het arrestatiebevel op uw naam op grond van ontvoering een kopie te betreffen. Gezien het gemakkelijk te vervalsen karakter van kopieën, kan ook aan dit document geen waarde worden toegekend. De manier waarop u het arrestatiebevel zou verkregen hebben, is bovendien bijzonder bedenkelijk. Zo zou een onbekende man uw moeder benaderd hebben aan de poorten van het hoofdkwartier van de Koerdische autoriteiten. Hij zou haar vibernummer gevraagd hebben en haar 's avonds een foto van het bevel verstuurd hebben met daarbij de mededeling dat zij hem nooit meer mocht contacteren. Het is uiteraard hoogst merkwaardig dat een man uit het niets naar een onbekende vrouw zou toestappen, haar nummer zou vragen en haar vervolgens een arrestatiebevel zou kunnen sturen. Dat uw moeder niet eens zou weten wat die man daar deed, wie hij was of wat zijn functie was, is niet aannemelijk. Dient daarbij opgemerkt te worden dat alle documenten heel gemakkelijk in Irak tegen betaling verkregen kunnen worden waardoor hun bewijswaarde sowieso slechts relatief is. Uit de camerabeelden en de foto's van het huis kan enkel afgeleid worden dat het steeds om eenzelfde huis gaat, niet meer, niet minder. De foto van de gevel waarop de woorden 'matloub' werden geschreven, kunnen uw verhaal evenmin staven. Hoewel opnieuw hetzelfde huis als op de andere foto's te zien is, toont namelijk niets aan dat dit huis effectief uw familie toebehoort of dat de boodschap werkelijk door de stam van A.(...) werd aangebracht en dit omwille van de door u aangehaalde redenen.

Uit bovenstaande argumentatie blijkt dat u de Commissaris-generaal niet kon overtuigen van de waarachtigheid van uw asielrelaas en dat u bijgevolg niet aannemelijk heeft kunnen maken dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die hierboven nog niet werden berspoken, kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, kieskaart en voedselrantsoenkaart hebben enkel betrekking op uw identiteit en herkomst, hetgeen niet in twijfel wordt getrokken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van

schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) tweeweg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016). Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak

voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaligere aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten

plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakken zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst.

Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van

oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ter volledigheid wijst het CGVS er op dat iedere asielaanvraag individueel wordt beoordeeld op basis van alle elementen en stukken die het betreffende dossier bevat. Dat uw broer N.(...) en uw neef Odai de vluchtelingenstatus werden toegekend, wijzigt dan ook niets aan voorgaand. In hoofde van uw broer A. werd door de Commissaris-generaal eveneens besloten tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van tweede verzoeker:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een soennitische Irakees te zijn van Arabische origine, geboren op 23 maart 1991 te Bagdad. U woonde met uw vader N.(...) S.(...) H.(...), uw moeder I.(...) A.(...) a.(...) S.(...), uw twee broers, M.(...) (O.V.(...)) en N.(...) (O.V. X) en uw zus N.(...) te Karrada. Uw zus huwde met S.(...) H.(...) en verhuisde naar al Zafaraniya. In 2010 werden jullie ontheemd en verhuisden jullie naar al Dora. Uw vader werd in het kader van deze ontheemding gearresteerd van 1 december 2014 tot 27 januari 2015. U studeerde af aan het hoger middelbaar onderwijs en werkte tijdens uw studies als woningdecorateur. Daarnaast had u een cafetaria. U heeft een verloofde genaamd M.(...) S.(...) H.(...). Zij werd geboren op 14 mei 1990 te Diwanya en verblijft op dit moment bij haar ouders in Diwanya. U kende zelf geen persoonlijke problemen maar ontvluchtte het land omwille van de problemen van uw broers M.(...) en N.(...).

M.(...) leerde in 2012 een sjitische meisje R.(...) a.(...) S.(...) kennen. Zij woonde vlakbij uw cafetaria en passeerde daar dagdagelijks op weg naar school. Uw broer kreeg een relatie met haar en vroeg haar driemaal haar hand, eenmaal in maart, tweemaal in april 2012. Haar vader weigerde dit. Haar vader, een hooggeplaatste commandant binnen de sjitische militie Asaeb Ahl al Haq (AAH) ging namelijk niet akkoord met de soennitische achtergrond van M.. Uiteindelijk besloten M. en R.(...) te vluchten. Zij werd echter betrapt door haar vader. Een week later werd M. na een identiteitscontrole in de cafetaria opgepakt door een militaire patrouille. Hij werd verplicht valse verklaringen te ondertekenen waarin werd gesteld dat hij goud en geld had gestolen van A.(...) en werd overgebracht naar de jeugdgevangenis van Tobchi. Er werd bovendien een vermeende medeplichtige voorgedragen die tegen M. getuigde. Hij werd driemaal voor de rechter geleid en werd na een jaar vrijgelaten bij gebrek aan bewijzen. Uw vader en stamhoofd hadden gedurende deze periode verschillende malen contact met A.(...) in de hoop de kwestie tussen de stammen onderling te regelen. A.(...) wilde hier echter niet op ingaan. U had vernomen dat R.(...) en haar familie naar Kirkuk verhuisden.

U ontvluchtte Irak echter pas in 2015 omwille van de problemen van uw broer N.(...) N.(...) werkte bij het Iraakse leger als erebewaker op de luchthaven. Hij kwam in 2015 toevallig opnieuw in contact met een oude vriend, A.(...). Na enige tijd, in april 2015, stelde A.(...) verschillende malen voor om samen te werken en beloofde N.(...) hierbij veel geld. Het enige wat N.(...) zou moeten doen, was een persoon enkele uren de kazerne binnenloodsen. N.(...) vroeg bedenktijd en ging naar zijn overste. Op 6 april 2015 werd de auto van N.(...) klemgereden waarna hij tegen de middenberm botste. De onbekenden begonnen

te schieten waarop N.(...) naar een tijdelijk checkpoint rende. Hij lichtte zijn overste in maar die kon niets voor hem doen. U besloot samen met uw broers te vluchten. Uw ouders verhuisden naar de wijk Kamsara in al Dora.

U vertrok op 20 april 2015 samen met uw broers op legale wijze uit Irak. U reisde met de bus naar Turkije, en ging vervolgens via Griekenland en de Balkanroute naar België. U kwam op 25 augustus 2015 aan en diende op 28 augustus uw asielaanvraag in.

Op 16 juni 2015 vielen onbekende mannen binnen in het nieuwe huis van uw ouders. Zij vroegen naar N.(...) en u en uw broer M., sloegen uw vader en gooiden hem van het balkon. Hoogstwaarschijnlijk betrof het dezelfde groepering die uw broer beschoot. Uw ouders verhuisden bijgevolg opnieuw, ditmaal naar al Bustan wijk in al Dora.

Eens in België kwamen de problemen met de familie a.(...) S.(...) opnieuw naar boven. In maart 2016 werd M. plots gecontacteerd door een vriendin van R.(...), T.(...) Zij wist hem te vertellen dat R.(...) getrouwd was met haar neef en van hem was weggelopen. Haar familie veronderstelde dat zij bij M. was. Op 7 juli 2016 kwamen de Koerdische autoriteiten M. daarom zoeken in het nieuwe huis van jullie ouders. Uw vader werd meegenomen voor verdere ondervraging. Hij werd bevestigd naar de locatie en betrokkenheid van M. bij een ontvoering. Uw moeder ging diezelfde dag naar het hoofdkwartier van het Koerdische regiment (fauj) in de hoop meer informatie over haar man te verkrijgen. Hoewel zij niet werd binnen gelaten, vroeg een onbekende man haar aan de poorten van de kazerne wat het probleem was. Hij beloofde te proberen helpen en stuurde diezelfde avond een foto door van een arrestatiebevel op naam van M. op grond van ontvoering. De man vroeg uw moeder hem nooit meer te contacteren. Uw vader werd op 28 juli 2016 vrijgelaten. Wanneer uw ouders naar huis terugkeerden, ontdekten zij de woorden 'Matloub' ('wordt gezocht voor bloed') op de deur. Uw zus die op dat moment thuis was, had dit gebeuren kunnen filmen. Sindsdien wonen uw ouders niet meer thuis. Zij pendelen tussen het huis van uw oom in Kamsara en dat van uw zus in al Zafaraniya. U kunt niet meer terug naar Irak gezien u vreest dat ook u gevisseerd zult worden door de familie van R.(...).

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart (d.d. 12/02/2014), nationaliteitsbewijs (d.d. 05/02/2015), kieskaart, het medisch rapport van uw vader, juridische documenten aangaande de ontheemding, foto's van de wagen van N.(...) en de verwondingen van uw vader en een usbstick met twee video's waarin de Koerdische autoriteiten aan uw huis zouden te zien zijn. Verder legde u kopieën neer van uw woonstkaart, voedselrantsoenkaart, verdere juridische documenten in verband met de ontheemding, een chatgesprek tussen M. en T.(...), een arrestatiebevel op naam van M., beelden van een beveiligingscamera, uw attest van immatriculatie.

U verklaarde een soennitische Iraakees te zijn van Arabische origine, geboren op 23 maart 1991 te Bagdad. U woonde met uw vader N.(...) S.(...) H.(...), uw moeder I.(...) A.(...) a.(...) S.(...), uw twee broers, M.(...) (O.V.(...)) en N.(...) (O.V. 8.070.611) en uw zus N.(...) te Karrada. Uw zus huwde met S.(...) H.(...) en verhuisde naar al Zafaraniya. In 2010 werden jullie ontheemd en verhuisden jullie naar al Dora. Uw vader werd in het kader van deze ontheemding gearresteerd van 1 december 2014 tot 27 januari 2015. U studeerde af aan het hoger middelbaar onderwijs en werkte tijdens uw studies als woningdecorateur. Daarnaast had u een cafetaria. U heeft een verloofde genaamd M.(...) S.(...) H.(...). Zij werd geboren op 14 mei 1990 te Diwanya en verblijft op dit moment bij haar ouders in Diwanya. U kende zelf geen persoonlijke problemen maar ontvluchtte het land omwille van de problemen van uw broers M.(...) en N.(...).

M.(...) leerde in 2012 een sjitische meisje R.(...) a.(...) S.(...) kennen. Zij woonde vlakbij uw cafetaria en passeerde daar dagdagelijks op weg naar school. Uw broer kreeg een relatie met haar en vroeg haar driemaal haar hand, eenmaal in maart, tweemaal in april 2012. Haar vader weigerde dit. Haar vader, een hooggeplaatste commandant binnen de sjitische militie Asaeb Ahl al Haq (AAH) ging namelijk niet akkoord met de soennitische achtergrond van M.. Uiteindelijk besloten M. en R.(...) te vluchten. Zij werd echter betrapt door haar vader. Een week later werd M. na een identiteitscontrole in de cafetaria opgepakt door een militaire patrouille. Hij werd verplicht valse verklaringen te ondertekenen waarin werd gesteld dat hij goud en geld had gestolen van A.(...) en werd overgebracht naar de jeugdgevangenis van Tobchi. Er werd bovendien een vermeende medeplichtige voorgedragen die tegen M. getuigde. Hij werd driemaal voor de rechter geleid en werd na een jaar vrijgelaten bij gebrek aan bewijzen. Uw vader en stamhoofd hadden gedurende deze periode verschillende malen contact met A.(...) in de hoop de kwestie tussen de stammen onderling te regelen. A.(...) wilde hier echter niet op ingaan. U had vernomen dat R.(...) en haar familie naar Kirkuk verhuisden.

U ontvluchtte Irak echter pas in 2015 omwille van de problemen van uw broer N.(...) N.(...) werkte bij het Iraakse leger als erebewaker op de luchthaven. Hij kwam in 2015 toevallig opnieuw in contact met een oude vriend, A.(...). Na enige tijd, in april 2015, stelde A.(...) verschillende malen voor om samen te werken en beloofde N.(...) hierbij veel geld. Het enige wat N.(...) zou moeten doen, was een persoon enkele uren de kazerne binnenloodsen. N.(...) vroeg bedenktijd en ging naar zijn overste. Op 6 april 2015 werd de auto van N.(...) klemgereden waarna hij tegen de middenberm botste. De onbekenden begonnen

te schieten waarop N.(...) naar een tijdelijk checkpoint rende. Hij lichtte zijn overste in maar die kon niets voor hem doen. U besloot samen met uw broers te vluchten. Uw ouders verhuisden naar de wijk Kamsara in al Dora.

U vertrok op 20 april 2015 samen met uw broers op legale wijze uit Irak. U reisde met de bus naar Turkije, en ging vervolgens via Griekenland en de Balkanroute naar België. U kwam op 25 augustus 2015 aan en diende op 28 augustus uw asielaanvraag in.

Op 16 juni 2015 vielen onbekende mannen binnen in het nieuwe huis van uw ouders. Zij vroegen naar N.(...) en u en uw broer M., sloegen uw vader en gooiden hem van het balkon. Hoogstwaarschijnlijk betrof het dezelfde groepering die uw broer beschoot. Uw ouders verhuisden bijgevolg opnieuw, ditmaal naar al Bustan wijk in al Dora.

Eens in België kwamen de problemen met de familie a.(...) S.(...) opnieuw naar boven. In maart 2016 werd M. plots gecontacteerd door een vriendin van R.(...), T.(...) Zij wist hem te vertellen dat R.(...) getrouwd was met haar neef en van hem was weggelopen. Haar familie veronderstelde dat zij bij M. was. Op 7 juli 2016 kwamen de Koerdische autoriteiten M. daarom zoeken in het nieuwe huis van jullie ouders. Uw vader werd meegenomen voor verdere ondervraging. Hij werd bevestigd naar de locatie en betrokkenheid van M. bij een ontvoering. Uw moeder ging diezelfde dag naar het hoofdkwartier van het Koerdische regiment (fauj) in de hoop meer informatie over haar man te verkrijgen. Hoewel zij niet werd binnen gelaten, vroeg een onbekende man haar aan de poorten van de kazerne wat het probleem was. Hij beloofde te proberen helpen en stuurde diezelfde avond een foto door van een arrestatiebevel op naam van M. op grond van ontvoering. De man vroeg uw moeder hem nooit meer te contacteren. Uw vader werd op 28 juli 2016 vrijgelaten. Wanneer uw ouders naar huis terugkeerden, ontdekten zij de woorden 'Matloub' ('wordt gezocht voor bloed') op de deur. Uw zus die op dat moment thuis was, had dit gebeuren kunnen filmen. Sindsdien wonen uw ouders niet meer thuis. Zij pendelen tussen het huis van uw oom in Kamsara en dat van uw zus in al Zafaraniya. U kunt niet meer terug naar Irak gezien u vreest dat ook u geïnterviewd zult worden door de familie van R.(...).

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart (d.d. 12/02/2014), nationaliteitsbewijs (d.d. 05/02/2015), kieskaart, het medisch rapport van uw vader, juridische documenten aangaande de ontheemding, foto's van de wagen van N.(...) en de verwondingen van uw vader en een usbstick met twee video's waarin de Koerdische autoriteiten aan uw huis zouden te zien zijn. Verder legde u kopieën neer van uw woonkaart, voedselrantsoenkaart, verdere juridische documenten in verband met de ontheemding, een chatgesprek tussen M. en T.(...), een arrestatiebevel op naam van M., beelden van een beveiligingscamera, uw attest van immatriculatie.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich in het kader van uw asielaanvraag integraal steunt op de asielmotieven aangehaald door uw broers M. en N.(...). U kende geen eigen persoonlijke problemen. In hoofde van uw broer M. werd beslist tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus temeer daar geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die hijzelf beweert te hebben gekend met de familie van R.(...) omwille van hun relatie. Voorts werd geoordeeld dat op grond van de problemen waarmee N.(...) werd geconfronteerd in Irak niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie in hoofde van M.(...). Tot slot werd kon worden vastgesteld dat de situatie in Bagdad actueel niet van die aard is om te besluiten tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Gezien u geen andere eigen motieven aanhaalde, kan ook in uw hoofde niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Er kan in casu dan ook volstaan met een verwijzing naar de motivering weergegeven in de beslissing genomen in hoofde van uw broer M. De motivering genomen in hoofde van M.(...) luidt als volgt :

"Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Ten eerste werd gedurende uw relaas duidelijk dat u in 2010 ontheemd werd uit uw woning in de sjiitische wijk al Karrada. Dient hierbij echter opgemerkt te worden dat dit geen directe vluchtaanleiding voor u vormde. Bovendien zouden jullie na jullie verhuis naar het soennitische al Dora dienaangaande geen problemen meer gekend hebben. Men kan hieruit concluderen dat er in casu geen actuele vrees voor vervolging zoals beschreven in de Vluchtelingenconventie bestaat omwille van de ontheemding van 2010. Dat uw vader in het kader van de rechtszaak gearresteerd werd, vormde voor u evenmin een aanleiding om het land of uw woning in al Dora te verlaten. Hoewel de ontheemding niet wordt betwist door het CGVS, kan hieruit niet worden afgeleid dat u of uw familie omwille van de ontheemding in 2010 actueel nog enige problemen zouden kennen. De documenten ter staving van de ontheemding (i.c.

juridische documenten ivm de ontheemding en het bewijs van detentie van uw vader) bevestigen uw verklaringen, echter, zij wijzen geenszins op een actuele vrees voor vervolging in uw hoofde.

Ten tweede bleek uit uw verklaringen dat u uw land van herkomst ontvluchtte omwille van de problemen die uw broer N.(...) kende tijdens zijn legerdienst. Dient vooreerst te worden vermeld dat N.(...) volgens uw verklaringen als soldaat (jundi) een computerjob had en op een gewone kazerne werkte (CGVS 2, p. 6-7). Volgens N.(...) zelf was hij daarentegen korporaal (naeb A.(...)) en werkte hij op de luchthaven als erewacht (CGVS N.(...), p. 8). Dit terzijde, dat N.(...) bedreigd werd na het weigeren van een opdracht van een terroristische groepering, wordt niet betwist. Echter, u kon niet aannemelijk maken dat ook u, als gevolg van de problemen van uw broer, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou kennen. U kon immers niet geloofwaardig maken dat de terroristische groepering die uw broer viseerde in juni 2015 bij uw ouders zou zijn binnen gevallen in hun zoektocht naar N.(...), en bij uitbreiding de andere zonen van de familie, i.c. u en uw broer A..

Vooreerst kon u dit op geen enkele manier staven aan de hand van concrete aanwijzingen. Uw verklaringen aangaande de inval blijven dan ook blote beweringen uwentwege. Daarenboven kan uit niets worden afgeleid dat de onbekende mannen effectief tot dezelfde groep behoorden als diegene die uw broer had bedreigd. De enige reden waarom u hiervan uitgaat, is omdat zij de naam van uw broer vernoemden. Zij zouden echter evenzeer naar de andere kinderen gevraagd hebben (CGVS 2, p. 25). Gezien uw verder vage verklaringen aangaande dit incident kon u uw vermoedens niet hardmaken. Zo weet u niet hoe de onbekenden uw ouders zouden gevonden hebben, waarom zij precies op dat moment binnenvielen of over welke groepering het precies zou gaan (CGVS 2, p. 25). Hoewel uw broers beiden de Islamitische Staat (IS) noemden als vermoedelijke bedreigers (CGVS N.(...), p. 12 en CGVS A. 1, p. 34 en 37), konden zij evenmin duidelijkheid scheppen over de inval. N.(...) had geen idee wie de gewapende mannen waren en kon enkel vermoeden dat zij u en uw broers zochten omwille van dezelfde reden als waarom zij hem beschoten hadden. Hij had het verder over drie à vier personen die met drie à vier auto's reden (CGVS N.(...), p. 16-17). A. wist dan weer te vertellen dat de vier mannen met twee of drie auto's reden en dat zij een zwarte T-shirt en een militaire broek aanhadden, een uniform dat volgens hem typisch is voor IS (CGVS A. 1, p. 37). Ook wat betreft de verwondingen van uw vader ten gevolge van de val van het balkon bleef A. vaag. Zo vertelde hij dat uw vader platinum in zijn hand kreeg en dat hij een wonde op zijn oog en mond had, hetgeen A. had kunnen afleiden uit de foto's (CGVS A. 1, p. 38). Verder had uw vader verwondingen aan zijn gezicht, arm, benen en iets aan zijn borst. A. wist niet hoelang uw vader in het ziekenhuis verbleef of wanneer hij uiteindelijk bij uw zus in al Zafaraniya ging onderduiken (CGVS A. 1, p. 38). Dat A. slechts op dermate oppervlakkige wijze kon vertellen over de verwondingen die jullie vader opliep, is niet aannemelijk. In het geval van een waarachtig verhaal kan immers verwacht worden dat hij de nodige interesse aan de dag zou leggen om na te gaan welke verwondingen uw vader precies zou hebben opgelopen.

U heeft verder geen idee of de gewapende groepering jullie na dit incident nog zou gezocht hebben. Hiernaar geïnformeerd, antwoordde u enkel dat uw ouders naar een geïsoleerde plaats verhuisden (CGVS 2, p. 25). Ook A. kon niet zeggen of jullie nog gezocht worden (CGVS A. 1, p. 40). Hij gaf aan dat jullie geen contact meer hebben met de burens en uit schrik nooit naar de burens gegaan zijn om dit te vragen. Hem erop gewezen dat jullie de burens ook hadden kunnen bellen, antwoordde hij enkel dat jullie ook telefonisch nooit zouden gaan informeren of jullie nog gezocht worden in de buurt (CGVS A. 2, p. 13). Dat er geen enkele moeite werd ondernomen om na te gaan of jullie nog gezocht werden, ondermijnt de geloofwaardigheid, minsten de ernst, van jullie vrees ten zeerste. Tot slot kan hierbij opgemerkt worden dat uw ouders, voor zover u weet, na dit incident nooit meer iets vernamen van IS of A.(...). Nochtans verhuisden uw ouders slechts naar een ander gedeelte van de wijk al Dora. Indien IS hen éénmaal kon vinden, zouden zij hen logischerwijs gemakkelijk een tweede keer moeten hebben kunnen vinden. Dat uw ouders overigens het risico namen in de wijk te blijven, doet de twijfels aangaande uw oprechtheid verder rijzen.

Afgezien van de oppervlakkige verklaringen, lijkt het hoe dan ook zeer onwaarschijnlijk dat IS tot dergelijke publieke acties zou overgaan. Zo legde A. uit dat IS veel slapende cellen heeft in Bagdad, bijgevolg machtig is en jullie ouders op die manier kon vinden (CGVS A. 1, p. 37-38). Echter, dat slapende IS-cellen zich op dergelijke manier kenbaar zouden maken om één persoon, uw broer, te straffen, is niet aannemelijk. De eigenste definitie van slapende cellen is namelijk dat zij in de onopvallendheid leven en in het uiterste geheim werken. De kans dat zij met drie à vier herkenbare auto's door de straten zouden rijden, vervolgens een woning zouden binnenvallen, de schreeuwende man des huizes van het balkon zouden gooien voor de ogen van meerdere burens (CGVS A. 2, p. 13), is dan ook niet geloofwaardig. Al Dora, de wijk waar het incident plaatsvond, is daarenboven een soennitische wijk, omringt door sjiitische checkpoints. Dat zij hun anonimiteit dusdanig op het spel zouden zetten, wordt zo des te onwaarschijnlijker.

Dat uw ouders geen aangifte gedaan zouden hebben, is eveneens opmerkelijk. U legde uit dat uw ouders na het incident onmiddellijk verhuisden naar een geïsoleerde plek (CGVS 2, p. 25). A. motiveerde

vervolgens het nalaten aangifte te doen door het feit dat de onbekenden met uniformen binnenvielen en aldus waarschijnlijk bij de regering werkten (CGVS A. 1, p. 40). Dat A. enerzijds beweerde dat de uniformen typisch voor IS zijn en anderzijds door regeringslui worden gedragen, doet uiteraard afbreuk aan de waarachtigheid van zijn verklaringen. Andermaal gepeild waarom uw ouders niet naar de politie gingen, gaf A. enkel aan dat zijn ouders niet wisten tegen wie zij aangifte dienden te doen. Erop gewezen dat zij dit tegen A.(...) konden doen, verduidelijkte A. dat jullie niet weten waar hij woont of wat zijn volledige naam is. Echter, vooreerst had A. tijdens zijn eerste gehoor nochtans aangegeven wel te weten waar A.(...) woonde (CGVS A. 1, p. 37). Bovendien gaf A. aan dat N.(...) A.(...)'s volledige naam wel kende (CGVS A. 2, p. 13). Uw ouders konden aldus perfect de volledige naam van A.(...) en eventueel zelfs zijn adres via N.(...) te weten komen en alsnog aangifte doen. Dat zij hebben nagelaten dit te doen, is op zijn minst vreemd.

Uit bovenstaande kan worden afgeleid dat u noch A.(...) het CGVS wist te overtuigen van de waarachtigheid van de inval van IS. Uit niets blijkt aldus dat u een gegronde vrees zou kennen voor IS of enig andere terroristische groepering.

De voorgelegde documenten (i.c. foto's van de beschadigde auto van N.(...) en verwondingen van uw vader, medische documenten van uw vader) konden bovenstaande bedenkingen niet verhelpen. Zo tonen de foto's van de auto enkel aan dat hij beschadigd raakte, maar spreken zij zich niet uit over de omstandigheden van de beschadigingen of de gevolgen die hieraan verbonden zouden geweest zijn. Bovendien wijst niets erop dat dit effectief de auto is waarmee N.(...) werd klemgereden. De foto's van uw vader beelden enkel een man af met een in verband gewikkelde arm en hand en een blauw oog. Wie deze persoon is, en wanneer en onder welke omstandigheden deze persoon zijn verwondingen opgelopen heeft, vallen hieruit niet af te leiden. Ook de medische rapporten verwijzen geenszins naar de oorzaken van de verwondingen. Het eerste medische document blijkt namelijk een betalingsbewijs van medische kosten te zijn. Uit het tweede viel na vertaling enkel af te leiden dat er een breuk aan de linkerarm vastgesteld werd en dat een operatie zou volgen.

Ten derde stelde u verward te zijn in een stammenconflict omwille van uw relatie met het sjiitische meisje R.(...). Echter, ook dit feit kon u niet aannemelijk maken.

Immers, vooreerst bleek uw kennis over het meisje en haar vader, een vermeend militielid, erg beperkt. Gevraagd naar haar karakter, hield u het bij oppervlakkige verklaringen. U noemde R.(...) braaf en lief, ze was niet zo slank en niet klein, ze had lang haar en een licht witte huid (CGVS 2, p. 8). Verder wist u slechts weinig over haar familie. Behalve dat haar vader, A.(...), een belangrijke commandant zou zijn van AAH, kon u over hem niet uitweiden. U zou ook slechts de naam van één van haar drie broers kennen (CGVS 2, p. 14). U legde uit dat er niet over haar familie werd gepraat.

U kon het CGVS er bovendien niet van overtuigen dat R.(...)'s vader een bekende commandant bij één van de sjiitische milities zou zijn. Hoewel u beweerde uit zijn uniform te kunnen afleiden dat hij een belangrijk sjiitisch militielid was, bleek u hierin in het verleden weinig interesse getoond te hebben. Zo verklaarde u dat er niet gesproken werd over de strekking van R.(...) en familie, noch over de functie van haar vader. Gepeild naar hoe u reageerde toen u ontdekte dat hij een militielid was, stelde u dat het u niet kon schelen wat de familie van R.(...) deed (CGVS 2, p. 9). Gezien de vijandige positie van de sjiitische milities ten aanzien van soennieten is dit minstens merkwaardig. Zeker gezien jullie in 2010 zelf omwille van sektarische redenen uit jullie woning werden gezet. Bovendien zou R.(...) zelf nooit vermeld hebben dat haar vader een sjiitisch militielid is (CGVS 2, p. 11). Gepolst of zij dan niet beseftte dat uw soennisme een probleem zou kunnen vormen voor haar vader, getuigde u dat zij hierover nooit iets gezegd had. Zij zou u daarentegen aangespoord hebben om haar hand te komen vragen. U wist evenmin of R.(...) haar vader ooit had horen praten over soennieten (CGVS 2, p. 12). Een laatste keer gepolst of jullie werkelijk nooit gepraat hebben over de positie van sjiieten, milities en de houding van haar vader ten aanzien van soennieten, beweerde u ditmaal hier soms wel naar gevraagd te hebben, maar dat R.(...) niet wilde antwoorden. Zo zou u gevraagd hebben wat zijn functie en rang was. Het is echter opmerkelijk dat u precies die vragen zou gesteld hebben die u eerder door de Protection Officer (PO) werden gesteld (CGVS 2, p. 13-14). Wat er ook van zij, dat R.(...) het risico van een relatie met een soenniet niet ingezien zou hebben, is weinig waarschijnlijk. U verklaarde immers dat de relatie tussen R.(...) en haar vader en broers niet goed was omdat zij zeer streng waren. A.(...) is heel religieus, verplichtte R.(...) een hijab te dragen en verbood haar alleen de straat op te komen. R.(...) vreesde zelfs dat haar familie haar zou ombrengen indien zij jullie relatie zouden ontdekken (CGVS 2, p. 11). Dat zij enerzijds haar streng religieuze vader vreest, maar anderzijds de carrière van haar vader niet zou vermeld hebben of niet zou hebben stilgestaan bij de mogelijke gevolgen voor haarzelf en u omwille van jullie relatie, is weinig waarschijnlijk.

Daarenboven bleek u tijdens het eerste gehoor geen idee te hebben tot welke militie A.(...) behoorde. U had hem enkel in een uniform zien rondlopen en wist zo dat hij tot één van de milities van al Hashd al Shaabi behoorde (CGVS 1, p. 10). Tijdens het tweede gehoor bleek u plots wel te weten dat hij tot de sjiitische militie Asaeb Ahl al Haq (AAH) behoorde. U zou dit te weten gekomen zijn nadat u het na het

eerste gehoor aan uw broer A. had gevraagd. Gepeild waarom jullie het daar nooit eerder over gehad hebben, stelde u niet te weten dat u daarover door het CGVS gevraagd zou worden (CGVS 2, p. 13). Dit is uiteraard een erg bedenkelijke verklaring. Dat u zelf niet zou weten tot welke militie de man die u een jaar achter de tralies kreeg en u vervolgens vier jaar later zoekt voor erewraak behoort, is weinig aannemelijk. Dat u hiernaar nooit geïnformeerd zou hebben en dit pas zou gedaan hebben nadat u dit werd gevraagd op het Commissariaat-generaal, is dan ook niet geloofwaardig. Dient daarbij opgemerkt te worden dat A. tijdens zijn eerste gehoor evenmin bleek te weten tot welke militie A.(...) behoorde (CGVS A.(...) 1, p. 8) maar AAH plots wel wist te vernoemen tijdens zijn tweede gehoor (CGVS A.(...) 2, p. 8). Zo verklaarde hij: 'ik zou het niet weten aangezien wij veel milities hebben. Maar mijn broer zei dat hij altijd een uniform aan had' (CGVS A. 1, p. 8). Dat hij u na uw eerste gehoor ingelicht zou hebben, is derhalve andermaal niet aannemelijk. Hij wist daarentegen wel te zeggen dat u zeker zou weten wat de functie en rang van A.(...) zou zijn (CGVS A. 2, p. 8), hetgeen opnieuw niet correct bleek.

Ter verklaring van uw beperkte kennis over R.(...)'s familie legde u uit dat jullie elkaar nooit lang zagen en daarom enkel praatten over hoe het met jullie ging en wat jullie gedaan hadden (CGVS 2, p. 9). Nochtans meende u later wel dat jullie bijna dagelijks met elkaar belden en soms spijbelden om vier uur lang met elkaar te kunnen spenderen (CGVS 2, p. 12). Men kan dan ook verwachten dat u een iets diepgaandere kennis van uw vriendin en haar familie zou hebben dan hetgeen blijkt uit uw verklaringen. Vervolgens bleken uw verklaringen op verschillende vlakken niet overeen te stemmen met die van uw broer A.. Volgens uw verklaringen heeft u in januari en februari 2012 driemaal de hand van R.(...) gevraagd (CGVS 2, p. 10). A.(...), daarentegen, getuigde dat de drie verzoeken in maart en april 2012 plaatsvonden (CGVS A.(...) 2, p. 7). Verder verklaarde uw broer dat hij bij elk huwelijksaanzoek aanwezig was (CGVS A.(...) 2, p. 14), terwijl u dan weer verklaarde dat A. nooit contact heeft gehad met de familie van R.(...) (CGVS 2, p. 5). Vervolgens gaf u aan dat uw broers pas wisten van uw liefdesrelatie sinds uw arrestatie in april 2012 (CGVS 2, p. 12), terwijl A. beweerde dat hij op de hoogte was vanaf het eerste verzoek om haar hand (CGVS A. 2, p. 5). Dient daarenboven opgemerkt te worden dat u tijdens uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aangaf dat R.(...) tijdens haar ontsnapping betrappt werd door haar broers (zie gehoorverslag CGVS, vraag 2) terwijl u op het CGVS telkens aangaf dat het om haar vader ging. Voorts beweerde u dat u gevangen zat in de jeugdgevangenis van Tobchi (CGVS 2, p. 7), terwijl uw broer in het eerste gehoor stelde dat u in een jeugdgevangenis ergens tussen Kirkuk en Dohuk zat (CGVS A. 1, p. 8). Volgens u werd de valse getuige na een maand vrijgelaten (CGVS 2, p. 19), volgens A. na een week (CGVS A. 1, p. 8). A. wist bovendien te vertellen dat u na uw vrijlating in contact bleef met de vriendin van R.(...) zodat u wist hoe het met haar ging (CGVS A. 2, p. 9). U daarentegen beweerde nooit contact gehad te hebben met R.(...) of haar vriendinnen sinds de arrestatie in 2012, en dit tot haar verdwijning in juli 2016 (CGVS 2, p. 20-21). U vermeldde tot slot pas te weten dat R.(...) in Kirkuk verbleef sinds het telefoontje van T.(...) in juli 2016 (CGVS 2, p. 20). Uw broer gaf aan dat jullie dit 'een tijdje na uw vrijlating' te weten kwamen (CGVS A. 2, p. 9). Deze discrepanties doen uiteraard verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Voorts kunnen nog enkele eigenaardigheden in uw verklaringen worden opgemerkt. Vooreerst lijkt het vreemd dat de vader van R.(...), een zogenaamd belangrijke commandant van de militie AAH, tot tweemaal toe de hulp inriep van de autoriteiten. Zo zou hij een valse aangifte wegens diefstal ingediend hebben zodoende u via een voorhechtenis te kunnen straffen. Hij zou zelfs voor een valse getuige gezorgd hebben die een maand gevangen genomen werd. Dit lijkt een nogal complexe onderneming. Vier jaar later zou A.(...) vervolgens vanuit Kirkuk een officiële aangifte wegens ontvoering ingediend hebben. Dat A.(...) steeds de hulp van de autoriteiten zou inroepen in plaats van zijn stam of zijn militie, is niet logisch. Het betrof namelijk een eerkwestie, hetgeen niet via de autoriteiten kan geregeld worden. Uw verklaring luidde dat een gevangenisstraf erg genoeg zal geweest zijn. Echter, dat een belangrijk lid van AAH de macht van zijn militie nooit gebruikt zou hebben om u te straffen, is weinig geloofwaardig. Waarom hij u dan vanaf 28 juli 2016 plots wel eigenhandig (via de stam) wilde straffen, is evenmin duidelijk (CGVS 2, p. 22).

U kon voorts de naam van uw stamhoofd niet benoemen. Nochtans beweerde u dat uw vader en het stamhoofd er in 2012 voor probeerden te zorgen dat u werd vrijgelaten en ervoor ijverden dat u alsnog met R.(...) zou mogen huwen. Bovendien flakkerde het stammenprobleem in 2016 opnieuw op. Dat u desondanks niet weet hoe het betreffende stamhoofd heet, is andermaal merkwaardig.

Bovenstaande elementen, i.c. uw gebrek aan kennis over A.(...), de tegenstrijdigheden met uw broer A. en de verdere bedenkingen aangaande uw relaas, leiden ertoe dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat u gezocht zou worden door de familie van R.(...) voor eerwraak.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw problemen met de stam a.(...) S.(...) (i.c. een printscreen van het gesprek met T.(...), een arrestatiebevel, beelden van de beveiligingscamera en foto's van het huis en het opschrift 'word gezocht') konden bovenstaande beoordeling niet weerleggen. Vooreerst dient benadrukt te worden dat documenten slechts enige bewijswaarde kunnen worden toegekend in het kader van een geloofwaardig relaas, dit is in casu niet het geval. Het voorgelegde

gesprek tussen u en T.(...) kan daarenboven op eenvoudige wijze geënceneerd worden, waardoor de bewijswaarde verder daalt. Voorts blijkt het arrestatiebevel op uw naam op grond van ontvoering een kopie te betreffen. Gezien het gemakkelijk te vervalsen karakter van kopieën, kan ook aan dit document geen waarde worden toegekend. De manier waarop u het arrestatiebevel zou verkregen hebben, is bovendien bijzonder bedenkelijk. Zo zou een onbekende man uw moeder benaderd hebben aan de poorten van het hoofdkwartier van de Koerdische autoriteiten. Hij zou haar vibernummer gevraagd hebben en haar 's avonds een foto van het bevel verstuurd hebben met daarbij de mededeling dat zij hem nooit meer mocht contacteren. Het is uiteraard hoogst merkwaardig dat een man uit het niets naar een onbekende vrouw zou toestappen, haar nummer zou vragen en haar vervolgens een arrestatiebevel zou kunnen sturen. Dat uw moeder niet eens zou weten wat die man daar deed, wie hij was of wat zijn functie was, is niet aannemelijk. Dient daarbij opgemerkt te worden dat alle documenten heel gemakkelijk in Irak tegen betaling verkregen kunnen worden waardoor hun bewijswaarde sowieso slechts relatief is. Uit de camerabeelden en de foto's van het huis kan enkel afgeleid worden dat het steeds om eenzelfde huis gaat, niet meer, niet minder. De foto van de gevel waarop de woorden 'matloub' werden geschreven, kunnen uw verhaal evenmin staven. Hoewel opnieuw hetzelfde huis als op de andere foto's te zien is, toont namelijk niets aan dat dit huis effectief uw familie toebehoort of dat de boodschap werkelijk door de stam van A.(...) werd aangebracht en dit omwille van de door u aangehaalde redenen.

Uit bovenstaande argumentatie blijkt dat u de Commissaris-generaal niet kon overtuigen van de waarachtigheid van uw asielrelaas en dat u bijgevolg niet aannemelijk heeft kunnen maken dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die hierboven nog niet werden bersproken, kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, kieskaart en voedselrantsoenkaart hebben enkel betrekking op uw identiteit en herkomst, hetgeen niet in twijfel wordt getrokken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van

uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) tweeweg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para. 226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016, en de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met

(zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaliger aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte

wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden*, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ter volledigheid wijst het CGVS er op dat iedere asielaanvraag individueel wordt beoordeeld op basis van alle elementen en stukken die het betreffende dossier bevat. Dat uw broer N.(...) en uw neef O.(...) de vluchtelingenstatus werden toegekend, wijzigt dan ook niets aan voorgaand."

Ook uw documenten die hierboven nog niet werden besproken, kunnen deze beoordeling niet wijzigen. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, kieskaart, woonstkaart, voedselrantsoenkaart hebben enkel betrekking op uw identiteit en herkomst. Uw attest van immatriculatie heeft geen betrekking op uw asielrelaas. De video's van de Koerdische autoriteiten aan het huis van uw ouders kunnen uw verklaringen evenmin kracht bij zetten. Op de video gefilmd vanuit het keukenraam is enkel een militair te zien die aan het wachten is aan de poort. Wat zijn bedoelingen zijn of wanneer dit werd gefilmd, is niet duidelijk. De video waarop vier rustende militairen te zien zijn, toont niets aan. Noch de locatie, noch de intentie van deze mannen kan uit deze video worden afgeleid.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, §§2 en 4, 48/5, §§2 en 3, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het KB CGVS) en van het voorzichtigheids-, het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene rechtsbeginselen.

Verzoekers stellen dat zij niet akkoord kunnen gaan met de motieven van de beslissingen en zij bevestigen hun verklaringen. Volgens hen voldoen zij aan alle criteria uit artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag omdat zij een gegronde vrees koesteren voor de milities. Eerste verzoeker oppert problemen te kennen met de milities en met de stam omwille van zijn relatie met het sjjiitische meisje R. en gezocht te worden door haar vader, die commandant is van 'AAH', in het kader van eerwraak. Hij kent tevens problemen omwille van zijn broer N., die militair was en door het CGVS als vluchteling werd erkend. Tweede verzoeker heeft geen persoonlijke problemen gekend, maar beide broers hebben als soenniet wel een bijzonder profiel, zo stellen zij.

Verzoekers halen rechtsleer aan, waaruit blijkt dat het behoren tot een religieuze minderheid het risico op vervolging kan vergroten. Hierbij wijzen verzoekers op een aantal vaststellingen, zoals het feit dat de familie van verzoekers omwille van hun soennitische achtergrond in 2010 werd ontheemd vanuit de sjjiitische al Karada-wijk naar de soennitische al Dora-wijk en het feit dat een aantal rapporten melding maken van machtsmisbruik tegen soennieten. Ter adstructie citeren verzoekers internetbronnen, waaronder een 'Letter from the British Embassy Baghdad' van 12 augustus 2016, een rapport van de Finnish Immigration Service over de veiligheidssituatie in Bagdad en het UNHCR-standpunt betreffende de terugkeer naar Irak van 14 november 2016. Al deze bronnen maken gewag van ontvoeringen en moorden door de sjjiitische milities. Verzoekers menen dat het risico reëel en actueel is. Hierbij citeren ze een eerder arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 8 februari 2017 en stellen zij dat zij binnen het toepassingsgebied van artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag vallen, waardoor de vraag rijst naar 'doeltreffende' en 'niet-tijdelijke' bescherming.

Terloops gaan verzoekers in op het kwetsbare profiel van hun broer N. die als militair een bijzonder risico loopt en als vluchteling werd erkend, waardoor op hen, zo menen verzoekers, de eenheid van gezin moet worden toegepast.

Vervolgens wijzen zij op de problematiek van eerste verzoeker die omwille van zijn relatie met een sjjiitisch meisje problemen kreeg met haar vader, die een militielid was, en met de stam. Verzoekers betwisten dat

de kennis van eerste verzoeker beperkt zou zijn en wijzen erop dat hij haar kon beschrijven, wist dat zij drie broers had en dat haar vader heel streng was en lid was van 'AAH'. Verzoekers stippen aan dat deze relatie geheim was en waardoor zijn kennis over het meisje niet zo sterk was en ze elkaar niet zo lang zagen. Verzoekers stelt dat eerste verzoeker onderworpen is aan een schending van zijn fundamentele mensenrechten omdat het gaat om het recht om te huwen met de persoon van zijn keuze. Eerste verzoeker vroeg tot driemaal toe tevergeefs haar hand en is daardoor verwikkeld geraakt in een eerwraakproblematiek.

Verzoekers brengen het beginsel van het voordeel van de twijfel in herinnering, zoals opgenomen in de Proceduregids van de Verenigde Naties.

Aangaande de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet wijzen verzoekers in hun tweede middel op objectieve bronnen die de cijfers en argumenten van de commissaris-generaal tegenspreken. Verzoekers citeren passages uit het UNHCR-standpunt betreffende de terugkeer naar Irak van 14 november 2016 betreffende het aantal burgerslachtoffers, uit een document van Vluchtelingenwerk Nederland over Bagdad van juli 2016, een persbericht van 'AFP' van 16 februari 2017 en een brief van de ambassadeur van Frankrijk in Irak van 20 februari 2017.

Verzoekers betwisten ook dat er sprake is van een openbaar leven in Bagdad. Zij opperen dat in de 'COI' melding wordt gemaakt van wanbeheer, corruptie, het stijgende aantal ontheemden en talrijke *checkpoints*. Volgens hen hebben in Bagdad 1 tot 1,5 miljoen mensen geen toegang tot zuiver water en halen een aantal bronnen aan die stellen dat er grote humanitaire noden zijn zodat er volgens verzoekers geen normaal openbaar leven is.

Verzoekers zetten ook uiteen dat de sjiiitische milities opereren in straffeloosheid en dat bepaalde leden van de milities infiltreren in het parlement en de regering. Hierbij verwijzen verzoekers naar de wetgeving die de *Popular Mobilization Units* verheft tot een officiële instantie. Ze besluiten dat zij in de onmogelijkheid vertoeven om naar Irak, en specifiek naar Bagdad, terug te keren.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. De verwerende partij maakt middels een aanvullende nota van 2 maart 2018 een bijkomend stuk over aan de Raad, met name de 'COI Focus' "*Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad*" van 25 september 2017.

2.2.2. Ter terechtzitting leggen verzoekers een aanvullende nota neer waarin cijfergegevens worden weergegeven over het aantal burgerslachtoffers in Bagdad in januari en februari 2018 en waarin een overzicht wordt geboden van de incidenten waarover op www.iraqinews.com werd bericht in de periode van 4 februari 2018 tot 4 maart 2018.

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet worden verzoekers' asielaanvragen hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast worden heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

Uit een samenlezing van de voormelde bepalingen volgt dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

De met het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van een verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze beoordeling verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd."*

2.5. Beoordeling

2.5.1. In de bestreden beslissing die ten aanzien van tweede verzoeker werd genomen, wordt integraal verwezen naar de beslissing die in hoofde van eerste verzoeker werd genomen. In deze eerste bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt door de commissaris-generaal vooreerst gesteld dat verzoekers in 2010 werden ontheemd vanuit hun woning in de sjiitische wijk al Karrada naar de soennitische wijk al Dora waar zij geen problemen meer hebben gekend, waardoor verzoekers daaruit geen actuele vrees voor vervolging meer kunnen putten.

Ten tweede wordt gewezen op de verklaringen waaruit bleek dat eerste verzoeker zijn land had verlaten omwille van de problemen van zijn broer N., die als militair werd bedreigd door een terroristische organisatie. De commissaris-generaal stelt echter vast dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de andere familieleden gevisieerd zouden worden door de terroristische groepering. Eerste verzoeker verklaarde dat er een inval plaatsvond, maar legde, net zoals zijn broers A. en N., een aantal vage verklaringen af en is de beschreven werkwijze van de IS-leden weinig waarschijnlijk. Bovendien bleek dat verzoekers' ouders na deze inval geen aangifte hadden gedaan. Uit het geheel van de elementen betwijfelt de commissaris-generaal de waarachtigheid van de inval en de neergelegde documenten kunnen dit niet ombuigen.

In de bestreden beslissing wordt vervolgens gesteld dat eerste verzoeker evenmin aannemelijk kon maken dat hij in een stammenconflict verwickeld was geraakt omwille van zijn relatie met een sjiitisch meisje. Zo bleek de kennis van eerste verzoeker over het meisje en haar vader, die een bekende commandant van één van de sjiitische milities zou zijn, erg beperkt. Verzoeker bleek ook weinig interesse

te hebben voor het doen en laten van de familie van het meisje, hetgeen, gelet op het sektarische klimaat, erg merkwaardig is. Ook het gegeven dat het meisje R., die haar streng religieuze vader vreesde, de mogelijke gevolgen van haar relatie met een soenniet niet inzag, is weinig waarschijnlijk. Bovendien bleken eerste verzoeker en zijn broer aanvankelijk niet te weten tot welke militie de vader van R. behoorde en weke graad en functie hij had, hetgeen uiterst bevreemdend is aangezien eerste verzoeker toch heel wat problemen zou hebben gekend omwille van dit individu. De verklaring van eerste verzoeker dat hij R. nooit lang zag, gaat luidens de bestreden beslissing niet op vermits hij verklaarde dagelijks te bellen en spijbelden om tijd met elkaar te kunnen doorbrengen.

Verder stipt de commissaris-generaal aan dat de verklaringen van eerste verzoeker en van zijn broer niet overeenstemmen betreffende het moment waarop zij op de hoogte waren van de relatie, betreffende de huwelijksaanzoeken en betreffende de detentie en de contacten met R. nadien.

De commissaris-generaal merkt ook nog op dat het eigenaardig is dat de vader van R. de hulp van de autoriteiten inriep in plaats van deze van zijn stam of de militie in deze eerkwestie en dat eerste verzoeker de naam van zijn stamhoofd niet kon noemen hoewel het stamhoofd ijverde voor zijn vrijlating en voor zijn huwelijk met R.

Aangaande de neergelegde documenten wordt in de bestreden beslissing gesteld dat er slechts bewijswaarde aan kan worden toegekend in het kader van een geloofwaardig relaas. De voorgelegde *printscreens* van een conversatie via een *app* kunnen volgens de commissaris-generaal gemakkelijk worden geënsceeneerd. De neergelegde kopie van het arrestatiebevel op naam van eerste verzoeker betreft slechts een kopie die gemakkelijk kan worden vervalst en de manier waarop verzoeker in het bezit was geraakt van deze kopie, bleek weinig geloofwaardig. De foto's van het huis, waarop op de gevel 'matloub' is aangebracht, kunnen het relaas niet staven. De overige neergelegde documenten betreffen enkel de herkomst en de identiteit van verzoeker, die niet in twijfel worden getrokken.

Op basis van de hierboven weergegeven argumenten concludeert de commissaris-generaal dat er in hoofde van verzoekers geen sprake is van een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag en evenmin een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

Inzake de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, overweegt de commissaris-generaal op basis van de beschikbare informatie dat er actueel in Bagdad een complexe situatie heerst, maar dat er geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op ernstige schade bestaande uit een ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Tenslotte merkt de commissaris-generaal op dat het gegeven dat de broer en de neef van verzoekers als vluchtelingen werden erkend geen afbreuk doet aan de bestreden beslissingen.

2.5.2. Het middel is niet ontvankelijk voor zover verzoekers daarin de schending aanvoeren van artikel 26 van het KB CGVS aangezien zij verzuimen om uiteen te zetten op welke wijze deze bepaling door de bestreden beslissingen zou worden geschonden.

2.5.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. X). Waar verzoekers zich in hun middel beroepen op het 'voorzichtigheidsbeginsel', lijken zij in wezen eveneens de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan te voeren.

2.5.4. Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet

denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. X).

2.5.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuursde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. X; RvS 21 juni 2004, nr. X).

2.5.6. Verzoekers brengen in hun verzoekschrift geen elementen aan die erop wijzen dat tweede verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming zou stelen op eigen asielmotieven, op zijn soennitische achtergrond na, die gemeenschappelijk is met zijn broer, thans eerste verzoeker. Bijgevolg kan, wat hem betreft, worden verwezen naar de beoordeling van het beschermingsverzoek van eerste verzoeker.

2.5.7. Verzoekers herhalen in hun verzoekschrift in wezen hun asielmotieven. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissingen te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. X; RvS 4 januari 2006, nr. X). Het komt aan verzoekers toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij in gebreke blijven.

2.5.8. Met betrekking tot de problemen die eerste verzoeker zou hebben gekend omwille van het feit dat hij als soenniet een relatie had met het sjitisch meisje R., stelt de Raad samen met de commissaris-generaal in de eerste plaats vast dat hij zich beperkt tot een uiterst stereotiepe beschrijving van haar kenmerken en karaktertrekken (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS II, 18 november 2016, p. 8-9). In zijn middel herhaalt eerste verzoeker dat hij in een context van eerwraak gezocht wordt door de vader van het meisje, die commandant zou zijn van Asaeb Ahl al Haq en dat er hierdoor ook problemen ontstonden met de stam. Uit de verklaringen van eerste verzoeker was nochtans gebleken dat hij weinig informatie kan verschaffen over zijn belager. Enerzijds beweert eerste verzoeker dat de vader van het meisje een bekende man is (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS I, 26 juli 2016, p. 10), terwijl hij anderzijds tot na het eerste gehoor niet precies bleek te weten tot welke militie de vader van het meisje behoorde of wat zijn precieze functie en rang binnen de militie was (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS II, 18 november 2016, p. 13). Het komt bevreemdend over dat verzoekers niet meer informatie kunnen verstrekken over de man die eerste verzoeker gedurende jaren zou hebben belaagd. Eerste verzoeker trachtte dit tijdens het gehoor te rechtvaardigen door te stellen dat hij niet wist dat hij daarover bevraagd zou worden (*Ibid.*), wat uiteraard de geloofwaardigheid van zijn verklaringen niet ten goede komt. In hun middel opperen verzoekers dat eerste verzoeker haar kon beschrijven, wist dat zij drie broers had en dat haar vader heel streng was. De Raad stipt aan dat het meedelen van een aantal elementen, die onmogelijk kunnen worden geverifieerd, niet kunnen worden beschouwd als een indicatie dat het asielrelaas met de waarheid overeenstemt.

2.5.9. Eerste verzoeker bleek tijdens het gehoor weinig inzicht te hebben in de risico's die een relatie en een geheim huwelijk met een sjitisch meisje konden inhouden (*Ibid.*, pp. 11 en 15), hetgeen in de context van de sektarische problemen en voor een soenniet, die reeds ontheemd werd uit zijn oorspronkelijke wijk, niet aannemelijk is. Eerste verzoeker maakte ook gewag van bemiddelingspogingen door zijn vader via de stam, maar hij bleek de naam van het stamhoofd (sheikh), die nochtans nauw betrokken was bij de contacten en onderhandelingspogingen met de familie van het sjitische meisje, niet te kennen (*Ibid.*, p. 20).

2.5.10. Verzoeker zou ook gedurende een jaar in de jeugdgevangenis hebben verbleven in afwachting van een proces (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS I, 26 juli 2016, p. 7-9) als gevolg van zijn relatie met R., maar hij kan geen enkel stuk neerleggen betreffende deze lange detentieperiode of de strafvervolgning. Ter staving van zijn problemen omwille van de relatie met R. heeft eerste verzoeker enkel een kopie neergelegd van een arrestatiebevel uit Kirkoek van 13 april 2016 (AD, stuk 17, Documenten, Dagvaarding M. (kopie)). Tijdens het interview stelde verzoeker dat het een klacht betrof waarin zou staan dat hij een meisje heeft ontvoerd (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS I, 26 juli 2016, p. 5), terwijl het stuk geen informatie blijkt te bevatten over de klacht die aanleiding gaf tot het arrestatiebevel. Na lectuur kan het stuk dus niet in verband worden gebracht met de relatie van verzoeker met het sjitische meisje R. en

vormt het dus geen bewijs voor zijn verklaringen. Verzoekers weerleggen trouwens evenmin de objectieve informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, waaruit blijkt dat in Irak nagenoeg alle documenten worden vervalst (AD, stuk 18, Landeninformatie, COI Focus Irak, Corruptie en documentfraude, 8 maart 2016), waardoor ernstig kan worden getwijfeld aan de authenticiteit van de door verzoekers neergelegde kopie. Betreffende de foto's en filmbeelden van de bekladde gevel (AD, stuk 17, Documenten, kopieën van camerabeelden, foto voordeur) wordt door de commissaris-generaal het volgende gesteld: *"Uit de camerabeelden en de foto's van het huis kan enkel afgeleid worden dat het steeds om eenzelfde huis gaat, niet meer, niet minder. De foto van de gevel waarop de woorden 'matloub' werden geschreven, kunnen uw verhaal evenmin staven. Hoewel opnieuw hetzelfde huis als op de andere foto's te zien is, toont namelijk niets aan dat dit huis effectief uw familie toebehoort of dat de boodschap werkelijk door de stam van A.(...) werd aangebracht en dit omwille van de door u aangehaalde redenen."* Verzoekers weerleggen deze pertinente vaststellingen niet.

2.5.11. Tenslotte kan eerste verzoeker geen aannemelijke verklaring bieden voor het gegeven dat de vader van R., die toch een belangrijke functie bekleedde binnen een sjiiitische militie, zijn toevlucht zou nemen tot de afdeling anti-criminaliteit van de politie om verzoeker op beschuldiging van diefstal te laten vasthouden in de jeugdgevangenis en vervolgens via de autoriteiten in Kirkuk een arrestatiebevel te laten uitvaardigen, terwijl hij via zijn militie in staat moet worden geacht om eerste verzoeker rechtstreeks te belagen. Uit het geheel van de verklaringen en de neergelegde stukken, kon de commissaris-generaal rechtsgeldig concluderen dat er geen geloof kon worden gehecht aan de problemen van eerste verzoeker, die tot driemaal toe tevergeefs de hand zou hebben gevraagd van de persoon met wie hij wenste te huwen en daardoor verwickeld zou zijn geraakt in een eervraakproblematiek. In hun middel citeren verzoekers een aantal van de eerdere verklaringen van eerste verzoeker, maar dit doet geen afbreuk aan de vaststellingen van de commissaris-generaal.

2.5.12. Zoals beschreven in het hierboven weergegeven artikel 48/6, §4, van de vreemdelingenwet, kan aan verzoekers enkel het voordeel van de twijfel worden gegund indien is vast komen te staan dat zij in grote lijnen als geloofwaardig kunnen worden beschouwd, wat te dezen niet het geval is.

2.5.13. Verzoekers baseren zich vervolgens op hun religieuze achtergrond en beweren dat zij in aanmerking komen voor internationale bescherming omdat zij soenniet zijn en slachtoffer kunnen worden van moorden en ontvoeringen door de sjiiitische milities. Zowel uit de bronnen die verzoekers aanhalen als uit de informatie die door de verwerende partij in haar aanvullende nota werd verstrekt, blijkt dat soennieten mogelijk een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van gericht geweld vanwege de sjiiitische milities (aanvullende nota CG, 'COI Focus' *"Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad"* van 25 september 2017, pp. 30-31). Uit de analyse van de veiligheidssituatie kan echter niet worden geconcludeerd dat er in Bagdad sprake zou zijn van stelselmatige vervolging van soennieten omwille van hun religieuze overtuiging, hetgeen trouwens wordt bevestigd in het door verzoekers aangehaalde arrest van de Raad van 8 februari 2017. Verzoekers zouden trouwens in 2010 reeds vanuit de sjiiitische wijk al Karrada zijn ontheemd naar het soennitische al Dora in Bagdad (Bestreden beslissing, p. 2). Uit de verklaringen van verzoekers kan geenszins worden afgeleid dat zij actueel omwille van deze ontheemding nog problemen zouden kennen.

2.5.14. Gelet op de ongeloofwaardigheid van hun asielrelaas komen verzoekers niet in aanmerking voor het voordeel van de twijfel en kan er geen geloof worden gehecht aan de door hen aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Verzoekers kunnen zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van hun relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

2.5.15. Het gegeven dat hun broer N. eind 2015 als vluchteling werd erkend op grond van zijn specifieke profiel als militair, betekent niet dat deze beschermingsstatus in toepassing van het beginsel van de 'eenheid van het gezin' naar verzoekers zou moeten worden uitgebreid. Elke asielaanvraag wordt immers individueel onderzocht, rekening houdend met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. De Raad wijst erop dat het UNHCR in de paragrafen 181 t.e.m. 188 van het *'Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status'* (2011) stelt dat alleen wanneer voldaan wordt aan vier cumulatieve voorwaarden men in het kader van een familie-eenheid kan worden erkend als vluchteling: verzoekende partij moet behoren tot het kerngezin, dezelfde nationaliteit hebben, er is geen weerlegging van het vermoeden van een gedeelde vrees en de referentiepersoon geniet nog steeds een beschermingsstatuut op het ogenblik van de beslissing voor verzoekende partij. Los van de

vraag of verzoekers als meerderjarige broers tot het kerngezin behoren, kan er bezwaarlijk worden gesteld dat zij een gelijkaardig profiel vertonen of een gedeelde vrees koesteren. Er kan *in casu* geen toepassing worden gemaakt van het beginsel van 'de eenheid van het gezin'.

2.5.16. De kritiek van verzoekers in hun tweede middel is hoofdzakelijk gericht tegen de beoordeling van de commissaris-generaal over de actuele veiligheidssituatie in Bagdad in het licht van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet.

2.5.17. Vooreerst merkt de Raad op dat in de actuele landeninformatie, die middels de aanvullende nota van de verwerende partij werd overgemaakt, nergens wordt ontkend dat er in Bagdad door IS nog steeds aanslagen worden gepleegd, die burgerslachtoffers eisen. Uit de meest actuele informatie blijkt echter dat het aantal door IS uitgevoerde aanslagen in Bagdad vanaf begin 2017 sterk is teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016 (Aanvullende nota CGVS, 'COI Focus' *"Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad"* 25 september 2017, p. 11-12).

De cijfergegevens betreffende het aantal burgerslachtoffers in Bagdad in januari en februari 2018 en het overzicht van de incidenten waarover op www.iraqinews.com werd bericht in de periode van 4 februari 2018 tot 4 maart 2018, die verzoekers in hun aanvullende nota ter terechtzitting meegeven (Aanvullende nota verzoekers), stemmen overeen met de informatie uit de aanvullende nota van de verwerende partij. Uit de cijfers blijkt dat er inderdaad in Bagdad nog steeds heel wat burgerslachtoffers te betreuren zijn, maar dat de maandelijkse cijfers van vele honderden doden en gewonden gezakt is tot enkele tientallen en het aantal geweldsincidenten is gezakt van acht tot twaalf per dag tot minder dan drie per dag (Aanvullende nota CGVS, 'COI Focus' *"Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad"* 25 september 2017, p. 19-29). Verzoekers geven in hun aanvullende nota geen bijkomende uitleg bij deze cijfers. De Raad bekijkt deze cijfers in het licht van de landeninformatie die door de verwerende partij werd aangereikt en stelt vast dat hierdoor geen afbreuk wordt gedaan aan de conclusies met betrekking tot het willekeurig geweld, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet.

2.5.18. Vervolgens spitsen verzoekers zich in hun middel toe op een aantal specifieke problemen inzake toegang tot voeding, zuiver water en gezondheidszorg en het aantal hulpbehoevenden om te betwisten dat er actueel daadwerkelijk een maatschappelijk leven in Bagdad bestaat en dat dit werkelijk een functionerende hoofdstad is.

2.5.19. De Raad stelt op basis van de meest recente beschikbare landeninformatie vast dat de hoofdstad en de hele provincie Bagdad gecontroleerd worden door de Iraakse regering. De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiïeten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld. De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen in de stad bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren – al zijn er problemen door jarenlang mismanagement en corruptie, door de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en door de talrijke controleposten – en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad. Bagdad is geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants en cafés blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgaansverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. *Checkpoints* worden meer en meer afgebouwd. Hieruit blijkt dat de Iraakse autoriteiten van mening zijn dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd is dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod, alsook de ontmanteling van diverse *checkpoints* toelaat. Indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was, kan er immers redelijkerwijs van uitgegaan worden dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden beperken. De frequente stroomonderbrekingen hebben tot protestbetogingen geleid. Deze protesten tegen de falende infrastructuur, tegen de corruptie van de overheidsdiensten en tegen de politiek

verantwoordelijken konden ongehinderd doorgaan. Inwoners van Bagdad die het zich kunnen veroorloven, hebben een stroomgenerator aangeschaft om de onderbrekingen te overbruggen. Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera. Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend en worden er nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen *in casu* niet het geval blijkt te zijn. Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawaspark aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad. Sinds 2015 zijn er volgens 'Fedasil' een toenemend aantal Irakezen vanuit België teruggekeerd naar Bagdad (AD, stuk 18, Landeninformatie, Irak, vrijwillige terugkeer, 24 juni 2016).

2.5.20. Uit het geheel van de beschikbare landeninformatie blijkt dat er geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon, zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen elementen aan die te maken hebben met hun persoonlijke omstandigheden die ertoe zouden leiden dat zij een hoger risico lopen dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld in het kader van het gewapend conflict in Bagdad.

2.5.21. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag, noch van de artikelen 48/3, §§2, 4 en 5, 48/4, 48/5, §§2 en 3, 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot de besluiten. Verzoekers tonen niet aan dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheids- en/of het zorgvuldigheidsbeginsel.

De aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend achttien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN